

Xavier Solanas

Cadascun dels voluntaris fa les tasques que pot, que millor sap...

Xavier Solanas

El magatzem d'aliments necessita de moltes mans per distribuir-ho tot.

mena de col·laboracions i ajudes puntuals de més empreses i establiments de Granollers i comarca, les quals opten per portar-ho directament o per trucar per tal que vagin a buscar-ho. Juntament amb el personal que col·labora en el Magatzem, en Josep Pera és el responsable tanmateix de facilitar aquells queviures que necessiten les famílies.

JOSEP SUBIRÀS (74 ANYS). "Sóc voluntari del Xiprer des del primer dia que es va posar en marxa, tot just quan vam començar l'any 1995 i estic encantat de la vida. Content perquè el que faig ho faig molt de gust i content, perquè tot i que tinc no sé

quantas molèsties, quan vinc aquí em passa tot.. Quan ets aquí tens la sort de que ajudes i de que t'ajuden, grup en el qual tenen també a dir molt els propis usuaris. Que com es veu el món des d'aquí? Doncs, que està molt podrit i que hi ha gent que ho passa però que molt malament, d'aquí que els hàgim d'ajudar en la mesura de les nostres possibilitats".

MARIA TERESA MUGA CASTRESANA (72 ANYS). "Vinc amb el meu marit des que es va posar en marxa el Xiprer i aquí seguim. M'encarrego de la bugaderia, de la roba... Per a mi el Xiprer ho és tot. Gairebé passo

tot el temps aquí. Estic a gust, contenta, em sento estimada i valorada, hi ha bones companyes, penso que fem una bona tasca social, tot ajudant a la gent que més ho necessita... Per què vinc? Per què em sento molt bé. Què destacaria especialment? Que hi ha molt d'amor i molta comprensió".

RUBÉN GARCÍA (69 ANYS). "Porto poc temps com a voluntari, però la veritat és que m'hi trobo molt bé. Tenia necessitat de fer alguna cosa especial i l'experiència és boníssima. Hi ha un ambient molt familiar entre tots. Aquí, se'n van totes les cabòries. Actualment, vinc dos dies a la setmana".

Cafè amb llet i companyia

Ja fa uns tres anys un matí em vaig encaminar cap al Xiprer. Buscava la pau i certament allà la vaig trobar. Vaig parlar amb la Mercè de la qüestió que em trasbalsava i ella, bona coneixedora de les persones, em va oferir l'oportunitat d'atendre els esmorzars dels nois magribins. El millor remei allà el vaig trobar. Enmig de persones que havien deixat tot el poc que tenien per a cercar una vida millor. Amb ells i entre ells vaig palpar caliu humà.

L'hora de trobada era a les 9,30. De mica en mica, com els pastorets del Pessebre, tots anaven arribant.

L'esmorzar era molt complet, com totes les coses que es fan al Xiprer: llet, cafè, sucs, pa, melmelada, pastes, fruita del temps, formatges, iogurts... i l'ingredient més important: sentir-se estimats.

Ecoltar les seves converses, les seves necessitats més bàsiques i el seu cor, era per a mi, una obertura a un món que desconeixia i del qual me n'estava enriquint personalment. Sempre, però, tens la sensació en aquests casos de fer poc pel que realment es necessita.

A poc a poc, vaig anar descobrint el seus rostres que al començament em semblaven tots iguals. Eren xicots amb la seva majoria molt joves i, per tant, bonics i afables. Bon dia, em deien amb el somriure clar. També hi havia algun que altre ta

El Xiprer

balot, però això ja se sap. Aquells nois ara tenen papers i feina i treballen contents, estan integrats a la nostra societat, però no troben un habitatge per arrelar les seves vides. Els propietaris dels pisos, en la seva gran majoria, no confien en ells i ells ho saben. I això m'entristeix.

Taules llargues al Xiprer, cares agràides, amistats compartides, moltes il·lusions, voluntaris farcits d'amor i bona voluntat. Anar al Xiprer és compartir amb qui calgui, cafè amb llet i bona harmonia.

ROSA RUERA